[1]खेशयः-खशयः, [A]बिलेशयः, [2]पूर्वाह्णशयः, [3]पार्श्वशयः, उरश्शयः, उदरशयः, पृष्ठशयः, हस्तशयः,

ऊर्ध्वशयः, [4]उत्तानशयः, [B] अवमूर्धशयः, [5]दिग्धसहशयः, [6]गिरिशः, [C] [7]शयालुः, [D] [8]शयितः, [9]अतिशयितो गुरुं शिष्यः-अतिशयितो गुरुः शिष्येण,

---

1. खे शेते इति **खेशयः—खशयः**। 'अधिकरणे **शेतेः**' (3-2-15) इति अच्प्रत्ययः। '**शय**वासवासिष्वकालात्' (6-3-18) इति पाक्षिकः सप्तम्या अलुक्। एवं **रङ्गेशयः अद्रिशयः बिलेशयः कुशेशयम्** इत्यादयो बोध्याः।
2. पूर्वाह्णे शेते इति **पूर्वाह्णशयः**। अत्र कालार्थकत्वात् न सप्तम्याः पाक्षिकोऽप्यलुक्—'—अकालात्' (6-3 18) इत्युक्तेः।
3. पार्श्वाभ्यां शेते **पार्श्वशयः**। उरसा शेते **उरश्शयः**। एवं **उदरशयः पृष्ठशयः** इत्यादयो ज्ञेयाः। अत्र सर्वत्र 'पार्श्वादिषूपसंख्यानम्' (वा. 3-2-15) इति अच्प्रत्ययः।
4. उत्तानः शेते **उत्तानशयः**। अवमूर्धा शेते **अवमूर्धशयः**। अत्र 'उत्तानादिषु कर्तृषु' (वा. 3-2-15) इति अच्प्रत्ययः।
5. दिग्धेन सह शेते इति **दिग्धसहशयः**। 'दिग्धसहपूर्वाच्च' (वा. 3-2-15) इति अच्प्रत्ययः। '**दिग्धसह**' इत्यत्र, मयूरव्यंसकादित्वात् (2-1-72), अस्मादेव निर्देशाद्वा तत्पुरुषसमासः। तत उपपदसमासः।
6. 'गिरौ डश्छन्दसि' (वा. 3-2-15) इति गिरावुपपदे **शेते**र्डप्रत्ययः। प्रत्ययस्य डित्त्वेन टेर्लोपः। गिरिरस्यास्तीत्यर्थे लोमादित्वात् (5-2-100) शप्रत्ययेन प्रसाध्य **भाष्ये वार्त्तिक**मिदं प्रत्याख्यातम्। निमित्तावधिसंकरत उभयमपि प्रमाणमद्यत्वे इति सिद्धान्तः।
7. 'आलुचि **शीङो** ग्रहणम्' (वा. 3-2-158) इत्यालुच् ताच्छीलिकः। शयनशीलः **शयालुः**।
8. 'मतिबुद्धि—' (3-2-188) इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् अस्मादपि धातोः वर्तमाने क्तप्रत्ययः।
9. 'गत्यर्थाकर्मकश्लिषशीङ्—' (3-4-72) इत्यादिनाऽत्र कर्तृकर्मणोर्यथासम्भवं क्तप्रत्ययो ज्ञेयः। उपसर्गवशादत्र धातुस्सकर्मक इत्यवधेयम्।

A. 'अब्भ्रेण खे सञ्चरमाण आरात् **बिलेशय**द्वेषिसमानजूतिः। वा. वि. 2-23.

B. 'शौरिर्यशोदा**शयने** न्यधात्ताम् आदत्त **चोत्तानशयां** कुमारीम्।' वा.वि. 3-40.

C. 'आरोपितं **यद्गिरिशेन** पश्चादनन्यनारीकमनीयमङ्कम्॥' कु. सं. 1-37.

D. 'हन्ति **नोपशयस्थो**ऽपि **शयालुर्**मृगयुर्मृगान्॥' शि. व. 2-80.

Indologisches Seminar
der Universität Bonn